

Krátká hostina po bretaňsku

VE STAROBYLÉM MĚSTU DINAN, KDE SE ZASTAVIL ČAS

Když vám dobrý průvodce představí nějaké město s vášní a láskou, je to něco úplně jiného než po něm bloumat s bedekrem v ruce. Taková procházka připomíná banket, na kterém jste čestnými hosty, takže nemusíte škrábat brambory, naklepávat řízky a koukat přitom do kuchařky, co vám ještě chybí za koření. V Dinanu jsme měli štěstí. Naše hostitelka připravila opravdu vynikající, byť krátké hodování.

FOTO: CRT BRETAGNE

Průvodkyně Françoise splňovala do posledního puntíku všechny představy o šarmantní Francouzce. Na prohlídku Dinanu jsme s ní měli jen dvě hodiny, do nichž ale dokázala elegantně vměstnat několik století a ukázat nám vše podstatné. Prohlídku jsme začali pod místním hradem, kde sídlí muzeum. Jeho návštěva se doporučuje zejména za deštivého počasí, proto ji dnes vynecháváme a vydáváme se podél hradeb, které obemykají město v délce 2700 metrů. Byly vybudovány ve 13. – 15. století, jsou masivní a údajně nejzachovalejší ve Francii. Po jejich obvodu je zabudováno celkem dvanáct obranných věží.

Když míjíme část zvanou Donjon, Françoise nás upozorňuje: „Podívejte se na kamenné podebití. Je to poměrně unikátní stavební prvek, se kterým se setkáváme na mnoha místech na celých hradbách. V té době se totiž málokde dělalo kamenné.“ Hledíme vzhůru a představujeme si, jak se na vi-

sutých ochozech vedly kdysi lité boje. V podlaze jsou totiž odklápěcí otvory, kterými mohli obránci „bít pod sebe“ (odtud název obranného prvku) nepřítele, přilehl-li k patě zdi. Na nevídaného hosta se střelelo, házely se na něj klády a balvany, lila se vařící voda či smůla, zkrátka invenci, pravda s poněkud morbidním nádechem, se tehdy asi meze nekladly.

Později zastavujeme pod věží La Tour de Lesquen. Dílo nebylo nikdy dokončeno.

Po 15. století, kdy už pomalu obranné funkce věží odumíraly, zůstalo jen kamenné nezastřešené torzo. Podivný osud potkal i kasematy pod věží. V těch se později skladovalo víno a pak zde byly jakési řemeslnické dílny.

Placaté lodi ze Saint Malo

Dinan měl geniální polohu. Hrdé město spojovala s korzářskou baštou a významným mořským přístavem Saint Malo klidná část dolního toku řeky Rance, která dovolila v dobách míru čilý a bezpečný obchod. Françoise popisuje lodě, které se tady kdysi plavily. Byly to ploché čluny, tažené koňmi cupitajícími spořádaně po břehu. Ideální řešení v místech, kde nelze používat plachty, protože není vítr, a v době, kdy pokrok dosud nenadělil žádný motorový pohon. Protože dolní tok, skoro by se řeklo delta řeky, leží v rovině, fungoval systém dlouho a efektivně. Do Dinanu se od moře vozilo ze vzdálených zemí